

EN FILM AF
PETER WATKINS
SVERIGE, 1986
14 TIMER, 33 MIN.
INSTR.: PETER WATKINS

• REJSEN •

UDLEJNING:
STATENS FILMCENTRAL
4 KASSETTER • VIDEONR.
V62-033, V62-034,
V62-035, V62-036

En film om fred

Rejsen er en begivenhed i 80'ernes filmhistorie. Den er en udfordring, fordi den står i modsætning til alle former for normal filmproduktion og -forevisning.

Rejsen er udtryk for et usædvanligt mod og engagement, præget af en utopi om film og mennesker, af troen på en helt ny, socialt nyttig og oplysende filmtype.

Rejsen blev optaget over flere år mange steder i verden og med støtte

fra mange lokale grupper. Produktionen blev finansieret gennem indsamlinger og med støtte fra vidt forskellige organisationer og enkeltpersoner.

Rejsen undersøger, hvordan spørgsmålet om krig og fred afspejler sig i nutidige menneskers bevidsthed, hvilke erfaringer der blev gjort, hvilke forhåbninger der er aktuelle, og hvilket informationssystem der bestemmer menneskenes

forventninger og motivation.

For at finde svarene udvalgte Peter Watkins familier fra mange steder på kloden. Familier, som han diskuterede med og viste billeder. Videooptagelser af andre familier, hvis meninger og erfaringer han fik.

Watkins udviklede nye dramaturgiske metoder for at strukturere sit materiale og for at formulere et globalt, verdensomspændende synspunkt i sit eget filmsprog.

I filmen blænder han op for talrige ledetråde (et tog, som kører med atomraketter tværs gennem USA, opbygningen af en atombase på en skotsk ø, gentagne oplysninger om, hvor mange millioner dollars der siden filmens begyndelse er brugt til våbenkøb).

Watkins anvender ikke dokumentaroptagelser fra datiden, han bruger udelukkende mennesker

An Turas • 道 • The Journey
Te Imiroa • La Voie • Путьиётвие
Reisen • La Travesía • Tikli
Der Weg • Riendzo • La Vojažo

Denne pjece er udgivet af
Statens Filmcentral, 1990.
Kilde: Forum des Jungen Films,
Berlin 1987. Oversættelse:
Ingrid Pyndt Warnsholdt,
Andreas Steinmann. Sats og
layout: Andreas Steinmann.
Tryk: Haugaard Grafisk.

og begivenheder fra nu.

Men filmen beskæftiger sig ikke kun med oprustning og faren for en atomkrig.

Der klippes også tilbage til begivenheder under 2. verdenskrig og præsenteres vidner til Leningrads belejring, fra Hamburg og Hiroshima (en koreaner, der opholdt sig i Hiroshima, da bomben blev kastet, fortæller om sine landsmænds skæbne).

Watkins vender hele tiden tilbage til den komplekse formidling af politik i medierne (illustreret ved et besøg af Reagan i Canada) og omtaler kolonialismen og mindretals situation.

Rejsen er en film, som man må fordybe sig i - en utroligt omfattende, fascinerende, gennemtænkt og for alle tilgængelig montageform, der fremstiller verden som et net af en indbyrdes betinget social og politisk udvikling, en fælles frygt og et fælles håb.

Baggrunden

Rejsen er Peter Watkins' nyeste film for freden (han fik en Oscar for **Krigsspillet**). **Rejsen** blev optaget i et dusin lande på fem kontinenter og på otte forskellige sprog.

Rejsen gik gennem Canada, USA, Sovjetunionen, Japan, Moçambique, Skotland, Frankrig, Norge, Tyskland, Mexico, Australien og Tahiti. I hvert af disse lande udtrykte repræsentative familier deres følelser om den allerstedsnærværende militarisme og dens ødelæggende virkning på økonomien, sjælen og personlige og nationale forhold. Familierne talte om mangler i de nuværende uddannelses-, informations- og mediesystemer og om deres længsel efter ægte fred. Ud af disse interviews vokser en global dialog. Denne udveksling åbner for nyt håb om en fredelig fremtid, menneskesamfundets overlevelse, menneskets overlevelse i det hele taget,

samt konkrete eksempler på konstruktive aktioner, som vi kan bruge til at befri os fra vores atomare bindinger. Mennesker i hele verden - uanset nationale, politiske, racemæssige, ideologiske eller religiøse forskelle - forenes i fælles bekymring for planetens fremtid, men truslen om den nukleare ødelæggelse efterlader de fleste med en følelse af håbløshed.

Rejsen tager kampen op mod denne håbløsheds- og hjælpeløshedsdoktrin. Den erstattes i filmen med en ny, fordi filmen viser gennemsnitskvinder, -mænd og -børn, som udvikler metoder til at frigøre sig fra den nukleare nutids floskelagtige kriseytringer for at samarbejde om at skabe en fredelig fremtid.

Rejsen er kun ét skridt i den nuværende kamp for fred på grundlag af social retfærdighed og global anstændighed. **Rejsen** er et lille eksempel på *håbet*.

Indholdet

Dialog og udveksling, dramatisering og illustration, grafik og animation, kommunikation i billede og lyd. En udveksling af tanker, en diskussion af temaer, en kritisk analyse, en tale til vores klode, en afsløring, et opslagsværk om den nukleare tidsalder, et holdepunkt, et forskningssystem, en film om fremtiden...

Mennesker, som oplevede 2. verdenskrig, træder frem. Vidner og overlevende fra Hiroshima og Nagasaki, fra brændende tyske byer, fra Leningrads belejring, fra de franske atomprøvesprængninger...

Fredsaktivister, som f.eks. folk fra Ground Zero i Bangor i US-del-

staten Washington, som giver os en fornemmelse af den fare, som udgår fra „det hvide tog“, som transporterer atomspræghoveder til de amerikanske raketfabrikker.

Lokale grupper som kæmper mod udvidelser af lufthavne, f. eks. på den skotske Lewis-ø, som skal gøres klar til atomvåbenindsats. Andre grupper kæmper mod udbredelsen af atomvåben i Norge, Australien, Frankrig og på Tahiti.

Rekonstruerede scener med alarmerende civilforsvarsøvelser i den nordligste del af US-staten New York, i Norge og i Skotland.

En kritisk undersø-

gelse af internationale TV- og mediesystemers omtale af temaerne atomoprustning og fred.

Livsvigtige informationer om den atomare kaprustning, militarismen og den høje sociale og økonomiske pris, som vi alle - i udviklede som i endnu ikke udviklede lande - betaler for den såkaldte „nationale sikkerhed“.

Et forsøg på at løse spændingerne mellem de to supermagter - spændinger, som opstår af mistro og fejlinformationer. En metode er udvekslingen af videobudskaber mellem disse lande...

Verdens børn, hvis tanker og følelser er enkle og direkte...

Længden

Rejsen varer over 14 timer. Fordi filmen handler om emner, som er af afgørende betydning, kræver dens globale sigte og den omfattende behandling denne usædvanlige længde.

Men strukturen er også resultat af et respektfuld forhold til strømmen af billeder og informationer. Denne struktur er en del af en ændringsproces og prægede på denne måde filmens tilblivelse, ja reflekterer selve livet. Filmen foreslår, at vi hurtigst muligt frigør os fra de hurtigt forbigående billeder og overfladiske behandling af væsentlige emner, som er en del af TV's standard-repertoire, når det viser os verden.

Peter Watkins: „TV- og biografpublikummet mættes i dag med en endeløs række af kort

klippede indslag om vekslende emner (gennemsnitslængden på en sekvens i biografen ligger i dag mellem 7 og 10 sek.).

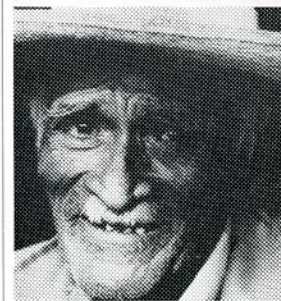
Vores film bruger ikke kun så megen tid p.g.a. det globale emne, men også p.g.a. en helt anden filmisk metode. Vi tillader folk at holde pauser, at tænke og formulere sig i egen rytme, uden at slukke for kameraet hvert andet øjeblik som sædvanligt. Selv hvor vi har klippet lidt, varer mange familiescener 2, 3 ja endda 5 minutter - uden en eneste kryds-klipping.“

Rejsen er et ideelt redskab i fredsopdragelsen og kan bruges i skoler, i andre institutioner og af grupper, i studiekredse eller på seminarer, der arbejder med borgerrettigheder.

Titlen

„Jeg har valgt titlen **Rejsen**, fordi den er enkel og samtidig har mange tolkningsmuligheder. Det kan være de mange rejser, som filmen viser, både i positiv og negativ forstand. Endvidere de mange rejser til hele verden, som jeg brugte til at organisere de globale kontakter, som filmen viser og manifesterer. Eller den rejse, som familierne begynder i filmens forløb for at nå til forståelse.“

Ment er - i videst mulige forstand - den forståelsens rejse, som vi alle skal på, hvis verden skal overleve; i ordret som i overført betydning en rejse ind i det næste århundrede. Titlen **Rejsen** toner frem på lærredet på alle sprog fra de lande, som nævnes i filmen. På nogle sprog er

titlen flertydig og betyder ikke kun en bogstavelig rejse, men også *søgen eller pilgrimsfærd*.

Rejsen er en personlig film, som beskæftiger sig med sine samtidiges reaktion på atomkrigs-truslen.

Rejsen forudsætter, at atomkrigens fiktive og dokumentariske billeder og deres gentagelser æder sig dybt ind i menneskets bevidsthed og svækker vores vilje til at gøre noget ved det. Endvidere at atomkrigen i Hiroshima og Nagasaki har fundet sted og aldrig må gentages. Og endelig at tidspunktet er kommet, hvor billederne må vise os et bedre liv og give kraft til positive handlinger. Disse billeder må erstatte de usande billeder, som vi er blevet fyldt med. Det er altså nødvendigt at skabe nyttige film, nyttig kunst og nyttige medier. I denne forståelsesramme er **Rejsen** et nyttigt værktøj for fredsopdragelsen.

Rejsen informerer om verdens våbenkapløb, om den omsiggribende militarisering, om faren for atomkrig og om de globale følger, en sådan krig ville få.

Støttegrupper

Watkins rejste jorden rundt for at møde støttegrupper: Det var aktivister, filmfolk og bekymrede borgere, som samlede penge ind, forskede, søgte offentlig støtte og fandt nye emner til filmen.

Filmens produktion blev muliggjort af tusinder af mennesker, som solgte klistermærker, sendte penge, viste film, organiserede eller deltog i kunstauktioner, koncerter, idrætsarrangementer, diskussioner og møder. Denne „græsrodsbevægelse“, som står bag filmen, gør **Rejsen**

forskellig fra alle andre tidligere film.

Fredsbevægelser og organisationer fra hele verden støttede filmen, bl.a. Svenske Freds- og Skiljedomsforeningen, som koordinerede den verdensomspændende indsamling. Hundreder af professionelle filmfolk og frivillige fra mange lande bidrog med tid og viden. Foreninger, religiøse organisationer og fagforeninger hjalp. National Film Board of Canada, australske, vesttyske og skotske filmfonde sendte økonomisk og anden hjælp.

Peter Watkins

Af Scott MacDonald

I 1965 afsluttede Watkins sin anden film for BBC (British Broadcasting Corporation): **Krigsspillet**. Da BBC mente, at filmen var for stærk til TV (filmens skulle have været vist den 6.8.1965, 20 års dagen for Hiroshima), forelagde Watkins sin sag for pressen. **Krigsspillet** blev forbudt, men udkom dog i marts 1966 som kommerciel film og vandt en amerikansk Oscar for bedste lange dokumentarfilm. **Krigsspillet** er den dag i dag en film med bemærkelsesværdig gennemslagskraft og stor idérigdom.

Dens virkning beror på den grundige research og den underdrevne dramatisering af, hvordan starten på 3. verdenskrig

kunne se ud i et område England, afsides fra storbyområder og militære mål.

Når Watkins klipper mellem hverdagsmenneskers og eksperter udsagn om mulighederne for et atomkrigshelvede og dramatiserede begivenheder, demonstrerer han afstanden mellem vor erkendelse og realiteten. Og når hans personer kigger direkte i kameraet og dermed på os, fremstiller Watkins et radikalt nyt forhold mellem tilskuer og film: Det er klart, at personerne i denne frygtindgydende, imaginære fremtidsvision kigger på os, for at vi skal gribe til forholdsregler, der kan forhindre en sådan fremtid, som de er fanget i. At vi ikke-

eksperter er i stand til at handle effektivt, bliver tydeliggjort gennem fremstillingen af selve filmen: sådan som amatørskuespillerne i filmen har bevæget os, kan vi også bevæge verden.

I begyndelsen af 80'erne forberedte Peter Watkins en ny stor film om det verdensomspændende våbenkapløb, et projekt som skulle føre til **Rejsen** (1986). Først planlagde han en genindspilning af **Krigsspillet** i England. Men allerede på planlægningsstadiet nåede Peter Watkins til den overbevisning, at fremskridt ikke kunne opnås igennem dramatiseringen af endnu et atomkrigshelvede.

Da **Krigsspillet** blev filmet, herskede der endnu vidtgående tavshed om våbenkapløbet, men i begyndelsen af 80'erne var atomeksplosioner allerede blevet hverdagsstof i medierne. I 1983 begyndte det nye projekt at tage form; det skulle blive Watkins' mest komplicerede produktion. Mens **Krigsspillet** tydeliggjorde farerne ved våbenkapløbet igennem atomkrigshelvedet i England, skulle det nye projekt have en helt anden karakter. Denne gang handlede det om almindelige mennesker, der vil have oplysninger og sætte våbenkapløbet i stå, *inden* der kan opstå et helvede. Filmen skulle ikke indskrænke sig til en enkel national skueplads, men være så international som muligt.

I 1983 blev der i forskellige lande dannet grupper, der skulle samle penge til produktionen af enkelte dele af det, som skulle blive til **Rejsen** (i planlægningsstadiet havde projektet forskellige titler: **Fredsfilmen**, **Krigsspillet II**, **Atomkrigsspillet**).

Der blev sammensat optagehold og støttegrupper til det egentlige filmarbejde. I 1984-85 fandt optagelser sted rundt om i verden: Skotland, Norge, Frankrig, Vesttyskland, Sovjetunionen, Moçambique, Japan, Australien, Polynesien, Mexico, USA og Canada.

Da Watkins i foråret 85 kom til Montreal for at klippe **Rejsen**, medbragte han 100 timers optagelser - udelukkende produceret ved hjælp af økonomisk støtte fra enkeltpersoner, offentlige lån og frivillige arbejdsydelse. (Den største støtte til klipningen af filmen kom fra National Film Board of Canada.)

Rejsen's produktionsfase havde allerede bevist et af filmens centrale anliggender: nemlig at almindelige mennesker fra ganske forskellige kulturer i Den første, anden og tredje Verden kan samarbejde om fredelige formål. Men først den færdigklippede film var i stand til at dokumentere dette omfattende arbejde og dets følger. Den færdige film havde til manges forbavselse en længde på 14,5 timer.

Uddrag af et brev fra Peter Watkins

(...) Til det væsentlige spørgsmål om filmens længde vil jeg først og fremmest sige, at dét naturligtvis var en af de vigtigste afgørelser ved **Rejsen** - hvis ikke den vigtigste overhovedet. En afgørelse som havde indflydelse på alt efterfølgende: fra filmens produktionsomkostninger og til måden, den kan bruges på af grupper, tilskuere eller i skoler, som vil arbejde med filmen. Spørgsmålet om filmens længde havde endda stor betydning for vores beslutning om tekstning af filmen. (Beslutningen om ikke at bruge undertekster, men forsigtigt at indtale oversættelserne.)

Da jeg i marts 1985 begyndte at se materialet

igennem, tænkte jeg stadig i meget konventionelle baner: jeg troede, filmen ville vare 2 til 3 timer. Men allerede i juni begyndte jeg at tænke helt anderledes. For det første " fungerede " en langt større del af optagelserne end normalt, og det havde jeg ikke forventet i begyndelsen. Det stod stadig mere klart, at det ville blive meget frustrerende at udelade så mange flotte optagelser - og her tænker jeg frem for alt på diskussionerne med familierne, hvor mange væsentlige emner kom på tale.

For det andet: hvordan kan jeg lave en film imod fragmenteringen og stakåndetheden i de nuværende massemedier, hvis jeg gentager samme

fejl i min egen film? Og det ville jeg have været nødt til, hvis jeg skulle have kortet alt ned til 2 timer... Så ville **Rejsen** være blevet til en lang række forbisusende scener: en kort udtalelse fra denne familie; en hurtig bemærkning fra dén der gruppediskussion; alt ville drøne forbi tilskueren: iflg. de sædvanlige billedskift et nyt billede hvert syvende sekund.

Allerede i dag findes i udlejningskatalogerne mange fredsfilm, som er lavet på denne måde. Havde jeg gentaget samme virkemiddel i vores film, så ville der ikke være lykkedes noget nyt for os, og ydermere havde vi også tabt alt det, som vi havde vundet med vores langsomme og eftertænksomme familiediskussioner.

Jeg bruger lidt tid for at besvare dette spørgsmål, fordi jeg ved, at **Rejsen's** længde i begyndelsen vil forarge nogle medlemmer af støttegrupperne, måske også nogle udlejere. Allerede nu har jeg hørt forskellige bemærkninger fra to-tre folk, som endnu ikke har set filmen, men som er meget betænkelige på grund af længden.

En opfattelse var, at folk kun modstræbende ville se en film, som varer mere end tre timer. Ifølge en anden ville en film, som er længere end to timer, hurtigt forsvinde uden at efterlade sig noget spor, fordi ingen ville se den: man kan ikke forlange, at en gennemsnitsperson træt efter dagens arbejde skal sidde og se en så lang film (eller blot dele af den)

og bruge så megen tid på det. Ifølge denne opfattelse, som er meget resolut, kan man ikke forudsætte et sådant engagement hos den gennemsnitlige tilskuer.

Jeg forstår denne bekymring og tror, at den skyldes en ægte frygt for, at filmen ikke ville nå sit publikum. Men jeg er lige så sikker på, at denne frygt stammer fra vort samfunds traditionelle opfattelse af forholdet mellem publikum og massemedierne. Dette forhold har - med meget få undtagelser - altid været begrænset til en hierarkisk strøm, som er ensrettet *fra* massemedierne *til* publikum. Massemedierne tager den aktive rolle, tilskuerne er fuldstændig passive og afstår fra enhver intervention.

Vi er alle opvokset i dette hierarkiske miljø, hvad angår produktion og forbrug af vores daglige (eller hverdagsaftens-) information. Og derfor var den antagelse nærliggende, at der ikke fandtes andre veje, at det kun er "naturligt", at publikum indtager den passive rolle, og at informationsleveringen automatisk kun tilfalder en meget lille elite i landet... Ja at denne situation kunne være så "naturlig" som det, at mejerierne leverer mælken til os, eller at bagerne bager brødet, og at vi - publikum - forbruger disse varer uden at stille spørgsmål.

Jeg har tilbragt en stor del af mit liv med at kæmpe imod disse synspunkter. Jeg er nemlig dybt overbevist om, at der er en direkte (og stadig mere tæt) sammenhæng mellem offentlighedens passivitet overfor fremstillingen af de nyheds-

informationer, den får, og de sidste årtiers tiltagende atomkaprustning. Man kunne sige, at det manglende offentlige engagement i samfundet idag og menneskets almene fatalisme over for fremtiden er den logiske konsekvens af disse fænomener.

En af **Rejsen's** vigtigste intentioner er det således at gå imod disse massive samfundsmæssige problemer og ud-

fordre dem; dermed bliver vi også nødt til at udfordre det hierarkiske og traditionelle forhold mellem tilskuerne og medierne; ja, også forholdet mellem folkeslag, regeringer og opdragelsessystemer... for kun at nævne nogle af de mest diskuterede emner som blev trukket frem af dem, der var med til at lave **Rejsen**.

Det er et beslægtet problem, at store dele af

fredsbevægelsen overalt i verden i de sidste år kun modvilligt har holdt sig dette forhold for øje, for i stedet at spille med på mediernes spil bare for at få 2 minutters opmærksomhed i de nationale TV-nyhedsprogrammer eller en halv spalte i en avis. På denne måde har en stor del af fredsbevægelsen desværre spillet en ukritisk rolle i forhold til massemediernes i stedet for at

stille grundlæggende spørgsmålstegn ved mediernes funktion i samfundet, som jo egentlig er bevægelsens formål. Især fordi mediernes i høj grad underbygger hierarkiske sociale adfærds-former (og forventninger) og dermed har forstærket indtrykket af det atomare våben-kapløbs uundgåelighed.

Sidste år er denne situation begyndt at ændre sig, og f.eks. finder

man nu i Canada og Sverige nogle (men stadig få) journalister, som skriver om disse problemer med klarhed og forstand. En del af det vedblivende dilemma, som vi står overfor, er det, at vi kun finder få TV-journalister, som har udviklet en kritisk bevidsthed om deres egen funktion. I fjernsynet møder man også i dag den mest koncentrerede form for magtmisbrug og hierarkisk indstilling til publikum, som der findes i massemediernes overhovedet. Og det er vigtigt at holde fast ved, at denne holdning også idag er fremherskende i størsteparten af de kommercielle film.

Men jeg vil gerne understrege følgende: hvis vi, der er aktive i fredsbevægelsen og støtter den, på samme måde - og måske endda ubevidst - giver udtryk for forbehold overfor tilskuernes evne til at sidde stille i mere

end en time, til at åbne sig overfor en meningsfuld intellektuel eller emotionel erfaring, eller overfor deres evne til at få et aktivt forhold til mediernes, så gentager også vi den hierarkiske og ringeagtende holdning overfor offentligheden, som i dette øjeblik i historien i den grad er blevet mediernes daglige praksis.

Derfor håber jeg, at de udfordringer, som udgår fra **Rejsen**, delvis på grund af filmens længde, stadig vil veje tungt, selv om jeg forstår bekymringerne vedrørende publikumsreaktionerne og den økonomiske faktor netop på grund af filmens længde. Disse udfordringer træder måske ikke tydeligt frem, første gang man ser filmen, og måske vil **Rejsen's** fulde betydning først vise sig i processen af forskellige forevisninger af filmen

for offentligheden og i skoler.

(...) Endnu en gang vil jeg rette en oprigtig tak til alle for den støtte, jeg har fået i de forløbne år, og en tak til de grupper, der har trodset modstanden, og til de filmhold overalt i verden, som har gjort filmen så menneskelig, som den er i bilde og lyd - og naturligvis en tak til de familier og enkeltpersoner, som udtrykker sig med mod og følelse gennem hele filmen.

Jeg er meget glad for at vi er nået så langt med dette projekt - jeg tænker nu på de TV-folk, som vi henvendte os til i 1983, og som grinede af os, fordi vi ville vove sådan en opgave: De sagde, at det var umuligt at lave en film uden drejebog. **Rejsen** er ikke kun et testament, den beviser også, at en sådan film er mulig, og er det stærkeste vidnesbyrd

på film i mange år om menneskers behov for at nedrive de frygtelige mure, som alverdens regimer fortsat rejser... Mure, som de påstår, skal "beskytte" borgerne mod denne verdens realiteter, idet de beskærer informationerne mere og mere... Mure, som isolerer mennesker fra samme kultur mere og mere fra hinanden... Og det værste og farligste: mure, som isolerer dem fra mennesker i andre lande og fra andre trosretninger.

Når vi kan arbejde med **Rejsen** på den rigtige måde, når vi indstiller os på at give filmen og den proces, som starter der, tid - ja så tror jeg ærlig talt, at vi virkelig kan nedrive nogle af disse mure... eller i det mindste slå nogle store huller i dem.

Peter Watkins, July 1986, Newsletter.

Tack Gracias Spasiba Takk

Svensk

Spansk

Russisk

Norsk

Arigatou Kanimambo Danke

Japansk

Shangan (Moçambique)

Tysk

Merci tepedh leat

Fransk

Gaelisk

Ho'omaika'i Thank You!

Ma'ori (Tahiti)

Engelsk

Afskrift af filmens sluttekster

1) Optagelser i Moçambique

Kamera, produktionsledelse: Anders Nilsson. Lyd: Gabriel Mondlane. Kamera-ass.: Jacinto Bay-Bay. Produktionsass.: Gunilla Kesson. Interviews, oversættelse: Alpheus Mangezi. Oversættelse: Sertorio Chambale.

Med støtte fra Informationsministeriet i Moçambique, Edward Mondlane Universitet, Kvinder fra Kooperativet „25. September“ i omegnskommunen „15 km“ ved Maputo, Moçambique.

2) Optagelser i Glasgow

Kamera: Jan Pester. Coproduktion: Penny Thompson. Lyd: Donald MacLennan. Scenograf: Annette Gillies. Produktionsass.: Alison Campbell. Instruktørass.: Eric Coulter. Runner: Michael Higson. Rekvistør: Gerry Organ. Rekvistørass.: Susan Clarke. Kostumer: Lynn Aitken. Kamera: Tom Hilton. Kameraass.: Gary Turnbull, Susie Neilson. Kamera-praktikant: Dianne Barry. Lys, elektriker: Bill Watkins. Lydass.: Iain Lewicki. Stillfoto: Tom Hilton. Video: Chris Atkins. Våben: D. Simpson. Frisør: Anthony Gray. Nyhedsoplæseren: Alex Norton. Videoproduktion: Flashback Video.

Støttegruppe in Glasgow: Margaret Morton, William Wolfe, Tricia Benzie, Doug Benzie, Penny Thompson, Alison Campbell, Ian Miller, Nancy Dangerfield, William Taylor.

Mange tak til Paddy Higson og Antonine Productions, Glasgow, for deres støtte og til The Scottish Film Production Fund for Produktionsstøtten.

3) Optagelser i Tyskland

Kamera: Aribert Weis. Produktionsledelse: Tillmann Scholl. Lyd: Uwe Cardaun. Kameraass.: Reiner Jonas. Tolk, instruktør: Rotraut Greune. Tolk: Tom Todd. Instruktørass., produktion, script: Klaus W. Becker.

Vi takker hjerteligt Hans-Dietrich Beyer, Angelika Birk, Gabi Brandt, Hans Brecht, Heinz Bruer, Hans Brunswig, Jörg Deuss, Norbert Friedländer, Joachim Frank, Adrienne Göhler, Gerd Greune, Thomas Janssen, Dieter Kosslick, Isabel Mahns-Techau, Elizabeth Michaelis, Paul Nellen, Gertrud Patz, Trevor Peters, Ernst Piuntek, Karl Rössel, Karl-Heinz Roth, Eva M. J. Schmid, Hermann Schultz, Ilse Sengstack, Elke Westphal, Ralph Winckler, Prof. Dr. Friedrich Wilhelm Wollenberg, Peter Zander o.m.a.

En særlige tak til Heiner Ross og Metropolis-Biografen, „Die Grünen“, Amt für Zivil- und Katastrophenschutz, Landesbildarchiv og Hamburger Staatsarchiv, Hamburg.

Med støtte fra Hamburger Filmbüro e.V.

4) Optagelser i Seattle

Kamera: Gary Payne. Produktionsledelse: David Rosen. Lyd: Jan Cyr. Producent/lys: John Gordon Hill. Produktionsass.: Maria Gargiulo.

Lydass., boom: Lucy Ostrander. Script: Suzanne Tedesco, Linda Regan. Stillfoto: Dale Abrams. Projektorganisation „WhiteTrain“: Bill Wahl.

Støttegruppe: Suzanne Tedesco, Bill Affolter, David Rosen, Jean Rowlands-Tarbox, Dan Campion m.fl.

En særlig tak til Shelly og Jim Douglass fra Ground Zero, Bangor, Washington, for deres støtte.

5) Optagelser i Japan

Kamera: Kim Dok Chul. Produktionsledelse: Yamagami Hiroki. Lyd: Yagome Hiroaki. Kameraass.: Fukazawa Nobuyuki. 2. kamera: Ishi Bashi Yoshinori. Lys: Akagi Toyohiko. Lydass.: Nanao Kenichi. Tolk, interviews (Tokyo): Hayakawa Yoshiko. Tolk: Zaitu Masayo. Tolk, interview (Hiroshima): Oura Mayumi. Produktionskoordination (Hiroshima): Tanabe Shotaro. Chauffør: Furumai Kunio. Video: Michael Goldberg. Research: Shindo Kyosuke. Musik (flojter): Koinuma Hiroyuki.

Støttegruppe: Hayakawa Yoshiko, Zaitu Masayo, Nakamori Kinju.

Vi takker følgende personer for deres støtte: Nagasu Kazuji, Gouvernør på Kanagawa Præfektur; Asami Takeshi, International Division, provinsregeringen i Kanagawa; Inoue Yoshio, Generalsekretær, Hidankyo; Kawamoto Yoshitaka, Direktør, Hiroshima, Atombombemuseum; Motoshima Hitoshi, Mayor fra Nagasaki; Hida Shuntaro, Generaldirektør, National Consultation Centre for Hibakusha; Yamaguchi Yuko, Direktør, Child Care Society of Japan.

Produceret med støtte fra Japan Corporation Committee for Rejsen.

6) Optagelser i Mexico

Kamera: Miguel Garzon. Produktionsledelse: Roberto Lopez Marquez. Lyd: Fernando Camara. Kameraass.: Armando Castillon. Boom operator: Carlos Marcovich. Elektriker: Miguel Urbina Candelario Perez. Interviews: Nora Wayman. Tolk: Nancy Plankey, Raymond Plankey. Stillfoto: Boris de Swaan.

Med støtte fra Nora Wayman, Carlos Velo, Carole de Swaan, indbyggerne fra Colonia de Murelos og Grupo la Esperanza, Colonia Ruben Jaramillo, i forbundsstaten Morelos.

7) Optagelser på Tahiti

Kamera: Jaems Grant. Produktionsledelse: Daniel Scharf. Lyd: Ann-Marie Chandler. Kameraass.: Patrick Auzepuy. Chauffør, grip: Nefi Tehi, Maehaa Temaru. Interviews: Maea Tematua. Tolk, produktions-Koordinator (Tahiti): Miron Mataoa. Tolk under optagelserne: Henry Walker. Undertekster: Ralph Gardner-White. Sang: Tetuatinihuumakiotapenaoaku' Ameiunatetoiupuaohaohatahipahapu Maraetaata-Aiu og Tepeiumeiteanikuaoaku Teuouka.

Støttegruppe: Marie-Therese Danielsson, Bengt Danielsson, Tea Hirshon, Maea Tematua, Miron Mataoa, Tihipua Faataura.

Vi takker Oscar Temaru, borgmester i Faakommune, Tahiti, for hans støtte og opmuntring, Lemac, Quantas, og Musical Films i Australien.

8) Optagelser i Frankrig

Produktion: Guy Cavagnac (A.C.S.). : Jean-J. Hoquard (Archeopteryx). Kamera: Christian Guillon. Produktionsledelse: Francis Fourcou. Lyd: Frederic Ullmann. Boom operator: P. Deffontaines. 2. Boom operator: Paul Menville. Kameraass.: Jean Faure. 2. Kameraass.: Chr. Hautesserres. Elektriker: Alain Egggi. Script: Nicole Marie. Tolk: Marie-R. Bernard. Interviews, research: Genevieve Capelle. Stillfoto: Alain Loubet. Produktionsass.: Jean-M. Martinat. Berber-sang: Ouiza Safou.

En særlig tak til Armand Gatti, Helene Chatlain, Jean-Jacques Hocquard og medarbejderne på Atelier de Création Populaire Archeopteryx i Toulouse, Guy Cavagnac og Francis Fourcou fra Atelier Cinématographique Sirventes i Villemur-sur-Tarn, uden hvis støtte den franske del af filmen ikke var blevet til.

9) Optagelser i Norge

Kamera: Odd-Geir S. Ther. Lyd: Magne Mikklesen. Produktionsledelse: Jan-Erik Gammeng. Kameraass.: Jon Gisle Borseth. Lydass.: Bjorn Strom Jensen. Script: Mari Hagen. Videokamera: Bjorn W. Rness, Jan A. Engebretsen. Stillfoto: Anders Thorvik. Tolk under optagelser: Britt Kiil Krogstad. Undertekster: Marit Paxal. Kostumer: Solfrid Troen, Guri Morseth.

Med støtte fra Fjerdingen Busstrafikk A/S, Per Hoås, Bussejer, Skralan Bilberg, Bil- og Maskinservice A/S, Heli Bilservice A/S, Liv og Tor Kaalvik.

Med støtte fra Statens Vegvesen Avd., Stjordan, Stjordan Samvirke (TV-Trac), Politimesteren i Nord-Trøndelag, Inn-Trøndelag Sivilsvars-krets, Lensmannskontoret i Stjordan, Lensmannskontoret i Levanger.

Støttegruppe i Stjordan: Brita Steig, Torbjørn Wigen, Jonny Thorsen, Ole Meier Kjerkol, Ragnhild Thorvik, Guri Morseth, Solfrid Troen, Anders Rodum, Bjørn Gylland, Greta Randli.

Støttegruppe i Trondheim: Tona Schjetne, Per Schjetne, Rigmor Kreyberg, Kjellaug Larvik.

Støttegruppe i Oslo: Marit Paxal, Oivind Holter, Aase Holter, Gerd Gronvold Sauer, Hilde Sophie Plau m.fl.

Ansøgninger om støtte: Norges Fredslag, Oslo, Norges Fredsråd, Oslo, Artister for Fred, Oslo, Nei Til Atomvåpen, Stjordan, Kvinner for Fred, Trondheim, Nei Til Atomvåpen, Trondheim.

Tak for støtte fra Nils-Petter Gleditsch, Oslo Peace Research Institute, Norsk Film A/S, Oslo. Ogtak til medarbejderne og administrationen ved følgende skoler: Halsens Skole, Stjordan, Kvislabakken Skole, Stjordan, Frosta Kommune Skole.

Tak til norske, svenske og danske kunstnere, som 1983-84 uden løn gennemførte støttekoncerter for Rejsen i Oslo, Trondheim og Stjordan.

Tak til de 80 børn og 300 voksne fra Stjordan og Trondheim, som deltog i optagelserne og som hjalp støttegruppen med det praktiske arbejde.

10) Optagelser i Lewis

Støttegruppe: Duncan MacLeod, Malcom MacLean, Angus MacKormack, Sam Maynard, Norina MacLean, Noel Eadie & Tong Studio, Agnes Rennie, Nan MacLeod, Donald John Macsween, Calum MacLeod. Sangere: Carina MacLeod, Andrew MacLeod og Gaelic Psalmody, sunget af Finalay Macconald, forsangere og menigheden i Lewis. Tolk: Ina McIver, Nora Murray, Dr. Finlay MacLeod, Catriona Kennedy, Bella Matheson, Donald Stewart, Marion Eadie, Catherine Dunn, Jo MacDonald, John Murray.

Tak til Aktionskomitee „Keep NATO out“, Tiumpan Head Community Association, An Communn Gaidhealach, Aird School, Nicolson Institute, SITH (Youth Peace Group), ACAIR (Publishers).

11) Optagelser i Sovjetunionen

Kamera: Leif Nybom. Produktionsledelse: Madlen Abojan. Lyd: Anatolij Stefanow. Lys: Oleg Golowkin, Wladimir Bogdanow. Stillfoto: Leif Nybom. Tolk, interviews: Helen Kostuchina, Michail Iljin.

Med støtte fra og deltagelse af Den Sovjetiske Fredskomitee, den lokale fredskomitee i Leningrad, Sovinfil, Moskva.

Tak til Michail Iljin, Walentin Belowolow, Nina Terechova.

12) Optagelser i Utica, New York

Producent: Scott MacDonald, Don Tracy. Co-Producent: Patricia O'Connor, Robert Baber. Kamera: Skip Roessel. Kameraass.: Roger Grange. Lyd: Larry Scharf. Lydass.: L. S. Edmondson. Lys, kameraass.: Tom Trovato. Elektriker: Lorna Lentini. Kameraass.: Don Canfield. Optageledelse: Joan Olsson. Scenograf: Karen Morse. Scenografi: Debbie Benzer, Krista Perry Dunn, David Gislason, Dickie L. Gronseth, Jonathan Kirk, Margit Morse, John von Bergen. Stillfoto: Sylvia de Swaan. Grafik: Dick Loomis. Produktionsass.: Mona Dunn, Maura McNulty, Pat Spear. Script: Roxana Blatt.

En særlig tak til Carmen Arcuri, Edmund Boerger, Sunithi Bajekal, Carmela Baker, Paul Baker, Joan Blanchfield, Carmen Balkinship, Philip Brockway, David Bruno, Anthony Casale (politiker), Central New York Community, Arts Council, Tom Coin, Cornhill People United, Barbara Davies, Georgia Deal, Cheryl Delaurentis, Ferrone's Sunoco, The Film Fund, Daniel Fleming, Joseph Fusco, Richard Griffith, Pastor Tim Hall, Hamilton College, Thomas Harblin, Robert Huot, Undersheriff Robert Ingalls, John Johnsen, John Kapcio, Mary Kapcio, Father Howard Kapral, Carol Kinne, Kirkland Art Center, John Knecht, Mike Koperda, Kim Landon, Faye Lenarcic, Paul Lindsay, Debbie Lockrow, John Loy, Mary Loy, Eugenia Mancini, Anita Morris, New York State Council on the Arts, Ken Nolley, Nuber and Nuber, Oneida County Sheriffs Department, Grace Osborne, Kate Oser, Victor Oshel, Suzanne Parson, Phi Beta Sigma, Bill Phillips, Karen Phillips, Larry Platt, Punch Productions, Roland Randall, Dr. Irwin Redlener, Karen Redlener, Remington Elementary School (Ilion), Richard Ruggiero (politiker), Robert Ruhm, Frank Russo, St. Basil's Melkite Catholic Church, St. Francis de Sales School, Charles Scheiderich, Spotlight Video, Paul Stern, Dare

Thompson, Sancy Throop, Utica College of Syracuse University, Utica Transit Authority, Utica YWCA, Susan Wadsworth, Judith Webb, Carol White, David White, Lawrence Wood, Ralph Zammiello, John Zogby.

Tak også til The Residents of Prospekt St., Ilion New York; High Street og Lexington Place, Utica, New York, for deres støtte og The Central New York Community Arts Council, The New York State Council on the Arts (Produktion Grant) for deres økonomiske hjælp.

13) Optagelser i Australien

Kamera: James Grant. Produktionsledelse: Penny Robins Lyd: Philip Healey. Kameraass.: Chris Cain. Produktionsass.: Chr. Podolinski. Videokamera: Steve McDonald. Tapeoperator: John Cumming. Videoteknik: Mick Ryan. Lys, elektriker: Adrian Cherubin. Boom operator: Christine Wardale. 2. boom: John Cumming. Script: Jane Abercrombie. Grafik: John Hillcoat. Artwork: Marina Swtrocchi, Fisher Graphics. Stillfoto: Peter Christoff.

Støttegruppe i Melbourne: Joanne Lee Dow, Belinda Probert & Henrietta, Richard Tanter, Eugene Schlusser, Philip Martin, Andres Kabel, Pat Jessen, David Hanan, Peter Christoff, Tony Barta, Martin Bartfeld (sagfører). Støttegruppe i Gippsland: Neil Courtney, Fances Courtney, Alistair Carr. Støttegruppe i Sidney: Margo Gray, Jack Gray, Julie Gray, Jim Tzannes, Anne Catling, Alex Tzannes, Wendy Lewin, Hazel Wilson, Fay Gervasoni, Julie Meloff, John Meloff.

En særlig tak til „Skuespillere for atomar nedrustning“, Australian Conservation Foundation, Harry Bardwell - „Backs to the Blast“, Lærereforbundssektion Victoria, Centre Club Hotel, Morwell Don Kapevic, Channel 7, „Jordens venner“, Victoria, Technologisk Institut, Gippsland, Klarion Enterprises PTY Ltd., Melbourne, Lemac Film Hire, Melbourne Directors' Guild Ltd., Monash University, Melbourne, Open Channel, Melbourne, indbyggere fra La Trobe Valley, Poet's Union, Melbourne, Shire of Morwell, Mediaafdelingen på Victoria College-Rusden.

Produceret med støtte fra The Creative Development Branch of the Australian Film Commission.

14) Danmark

Støttegruppe: Dagmar Fagerholt, Johs. Münchow, Ragnhild Münchow, Tine Bryld, Heinz Hansen, Inger Nyegaard, Diana Vinding, Ebba With, Martine Petrod.

Tak for støtten fra 1. Maj Fonden, Fredsfonden, Foreningen mod A-Kraft, København.

15) New Zealand

Med støtte fra Helmi Barta & The Voice of Women, (Dunedin), Katie Boanas, Marian Hancock, Jenny Barnes, Newzealands Stiftelse for Fredsstudier m.fl.

16) Italien

Luigi Paini & Assessorato, Servizi Sociali & Culturali (ARCI), Milano.

17) Finland

Med støtte fra Helsingfors studenterforening og Erik Herlevi.

18) Optagelser i Portland, Oregon

Kamera: Eric Edwards. Produktionsledelse: Jan Baross. Lyd: Wayne Woods. Kameraass.: John Campbell. Scenograf: Steven Karatzas. Script: Mark Salveit. Kameraass.: Kerry Davis. Støttekoordination: Penny Allen. Stillfoto: Eric Edwards, Jan Baross.

Støttegruppe i Portland: Johnny Stallings, Robin Esterkind, Stella Douglas, Dominic Cappello Foj, Lois Poole, Keith Scales, Barb Tint, Zante River, Shanti Kahn.

Research: Andy Robinson, Chuck Bell.

Støttegruppe i Salem: Jan Nolley, Ken Nolley, Steve Hey, Mary Ann Youngren, Doug Pubsley, Karen Pugsley, Tracy Rizzo, Julie Paulson, Brian Higgins, Kent Lew.

Tak for støtten til Metropolitan Arts Commission i byen Portland, Portland PAND - „Performancekunstnere og Kunstnere for Atomnedrustning“, Medie-Projekt, Portland.

19) Sverige

Filmen blev støttet af Svenska Freds- och Skiljedomsforeningen (SFSF) og Tyresö Freds och U-Lands Förening.

Der deltog 120 lokalgrupper af SFSF i hele Sverige samt Catharina Bragee, Tomas Magnusson, Ke Sandin, Monika Schelin, Helena Sutorius, Birgitta Elväs, Lena Ag, Peter Englen.

En hjertelig tak til SIDA, Konstnærnsnæmnden, forskellige svenske fredsgupper og foreninger, Professionals for Peace (læger, bibliotekarer, sygeplejersker og socialarbejdere) og lokale fagforeninger i hele Sverige.

20) Optagelser i Canada

Støttekoordination: Christine Burt. Produktion: Peter Wintonick. Kamera: Martin Duckworth. Kameraass.: Simon Leblanc. Lyd: Claude Beaugrand. Produktionsledelse: Gwynne Basen. Script: Patricia Tassinari. Unit Manager: Barbara Moffat. Stillfoto: Anna Fudakowska.

Medie-projekt: Mark Achbar, Robert del Tredici, Alison McGillivray, Catherine Ryan, Jeff Sniderman, Eric Vallee. Videoptagelser: Mark Achbar, Robert del Tredici. Koordination: Tamara Lynch. Clerk: Diane Masciotra. 2. kamera: Barry Perles. 2. assistent: Al Morgan. Lydass.: Hans Oomes, Jean-G. Normandin.

Støttegruppe: Mark Achbar, Siobhan Angley, Gwynne Basen, Philippe Baylauc, Manfred Becker, Jacqueline Blanchard, Denise Bowman, Christine Burt, Chris Cavanaugh, Jane Churchill, Joan Churchill, Debbie Devgan, Harriett Fels, Anna Fudakowska, Shelley Goldstein, Cathy Gulkin, Peter Harcourt, Magnus Isaacson, Keith Lennox, Sonia Marino, Aslison McGillivray, Sue Meggs, Molly Miller, Barbara Moffat, Vickie O'Donnell, Walter Oka, Elyse Pomeranz, Ken Persall, Phil Raphals, Dorothy Rosenberg, Serge Rouleau, Catherine Ryan, Laura Sky, Jeff Sniderman, Rick Stowe, Laura Weinberg, Peter Wintonick, Mahonri Young, Maraya Yurko.

Særlig tak til Alpha Video, Christine Assal, Blumenfeld Foundation, Tory Brand, Richard Burman, Muriel Burt, Cinema Canada, Claude Chamberlan, Conservatoire d'Art Cinematographique, Mary Ellen Davis, Dr. Michael Dworkin (HPNR), Dr. Gordon Edwards (CCNR), Charles Eddis, Peter Garstang, Global Television, Hotel Clarendon, Jackman Foundation, Pe-

ter Katadotis, Doug MacDonald, Guy Paiement, Daniel Pinard, Platmast Foundation, Project Ploughshares, Project Seed, Radio-Canada, Sequences, Sisters of Saint-Joseph, United Auto Workers of Canada, Solanges Vincent, Westwind

Foundation.

Fotos fra Bob del Tredici „At Work in the Fields of the Bomb“.

Produceret med deltagelse af Sky Works Charitable Foundation og Cinergy Films.

Rejsen

Produktions-Direktør: Peter Watkins. Produktions-Koord.: Catharina Bragee. Efter-Prod. Koordinat.: Peter Wintonick. Klip: Peter Watkins, Petra Valier, Manfred Becker, Peter Wintonick. Ass.: Michel Juliani, Anna Fudakowska, Gerry Vansier. Lydmix: Peter Watkins, Manfred Becker, Tony Reed, Vida Urbonavicius, Raymond Vermette. Lydass.: Nancy Hughes, Matthew Ennis, Alison McGillivray, Ron Lee.

Grafik, animation: Koordination: Joan Churchill. Tegner: Jane Churchill, Joane Churchill. Ass.: Heidi Quednau, Paul Rosenbaum. Animation: Jonathan Amitay, Huibert Den Draak, Pierre Hebert, Don McWilliams, Robert Mystysyn, Richard Slye.

Tolke: Daniel Desmarais, Tochi Honda, Patricia Nazal, Howard Scott, Stuart Stilitz.

Informations-Systemer: Mark Achbar.

Hjælp ved optagelser og efterproduktion i Canada: The English Program Branch og Programme Francais of the National Film Board of Canada.

En særlig tak til Peter Katadotis, Daniel Pinard og Georges Dufaux og til de hjælpsomme medarbejdere ved NFB/ONF og til Projekt-Prod. Koord.: Tamara Lynch. Administration: English Animation Studio. Animationskamera: Pierre Landry, Jacques Avoine, Raymond Dumas, Claude Lebrun, Robin L. P. Bain. Titel og fortekster: Louise Overy. Lyssætning: Serge Gaudreau, Graphic Art Darkroom. Tekniker: Jean-Pierre Joly. Mix: Jean-Pierre Joutel.

Øg til NFB/ONF-medarbejderne Jim Bell, Bernard Bordeleau, Claude Chevalier, Jimmy Chin, Grant Dearnaley, Arlette Dion, Angie Flores, Winnie Gosselin, Wally Howard, Robert Leblanc, Dianne Masciotra, Alex Murdoch, Conrad Perreault, Sayed Rawji, Marie de Sousa, Rose Aimee Todd, Gilles Tremblay.

TV- og Video-bidrag

Australien: ABC/ACT-7 (Watson), ATV-10 (Melbourne), GTV-9 (Melbourne), Monash University. Canada: CBC/CTV Global, House of Commons, Radio Canada. Danmark: DR. Frankrig: A2/TF1. Japan: JNN/NHK. Norge: NRK. Skotland: BBC-1/ITN/STV. Sverige: SR-TV. USA: ABC/CBS/NBC. Forbundsrepublikken Tyskland: NDR/(ARD)/ZDF.

Endvidere research i Australien: Alistair Carr, Neil Courtney, Joanne Lee Dow, Richard Tanter. Canada: Mark Achbar, Gwynne Basen, Diane Chaurert, Carla Edelenbos, Kim Jackson, Glen MacDonald, Alison McGillivray, Catherine Ryan,

Peter Wintonick, Nancy Worsfold. Danmark: Johs. Münchow, Frankrig: Marie-R. Bernard, Genevieve Capelle, Patrick Watkins. Forbundsrepublikken Tyskland: Klaus W. Becker. Japan: Shindo Kyosuke. Mexico: Nora Wayman. Norge: Ole Meier Kjerkol. Skotland: Tricia Benzie. Sverige: Catharina Bragee. Tahiti: Bengt Danielsson. USA: Bob Baber, Roxanna Blat, Ken Nolley, Irw. Redlener M.D., Johnny Stallings. „White Train Monitoring Project“: Carol Collins, Eric Edwards, Donna Monroe, Greg Paulsan, David Rosen, Kevin Ruser, Bill Wahl M. D., Ground Zero.

Vi er taknemmelige for det arbejde, de undersøgelser og aktioner, som mange grupper over hele verden satte i gang for at fremme freden, social retfærdighed og international forståelse.

Produceret af Peter Watkins med støtte fra Svenska Freds- og Skiljedomsforeningen (Film for Fred) og offentlig international støtte.

International koordination: Swedish Peace and Arbitration Society, Brannkyrkagatan 76, S-117 23 Stockholm, Sverige, tlf. 08 68 02 00.

Endelig takker vi alle, som optræder i filmen og giver udtryk for deres følelser og frygt, bl.a.

Edgar Mataiura Samwela og Stelling Vaitea Teore, deres datter Amavaie Tea, og hendes ven Do Carlson; Ron og Tricia Crippen, børnene Tara, John og Audrey, samt Ellen Fugere; Elena Ortega og Pancho Lopez, børnene Clara, Feliz, Cruz Santa, Nachor, Wzzi, Arturo, Tono, Petra; Al og Jerrie Drinkwine, og børnene Paul, Troy og Nicole; Maruca Ponce med hendes børn Carlos og Alvaro, samt Carlos Peniche; Hannelies og Ulrich Düvel, datteren Martina og hendes veninde Beate Hajime Hamada, Hiroshi Shindo, Toshiko Saeki og Jikkon Li; Bill og Elizabeth Hendricks, og børnene Tonya, Tamara, Sonya og Billy; Joachim Tamatoa og Augustine Lucas med Hinano Lucas; Ouiza Safou og Gerard Lamari; Tadakichi og Kimi Mori, Kazuaki og Teruko Shinya, med børnene Noriaki, Kazushige og Yoriko; Emma Biermann, Werner Brasch; Ragnveig og Christian Vikan, og børnene Cornelia, Anne, Johan og Torkeld; Ken og Marian Barnes, og børnene Shane og Terry; Frida Tiare og Miron Matao, og børnene Hiro, Ayona, Arriehau, Camelia, Tahuka, Sairah og Joanna; Melita Eduardo Huamba, og børnene Isabella, Lucia, Amelia, Teresa, Esperaca og Rosia; Sam og Kathleen Smillie, og børnene David og Susan; Lidia og Alexander Kolosov, og datteren Masha.

Tak til alle.